

Червенокосото видѣ лжка у Чочо и поиска да се размѣнятъ.

— Съ какво? — попита Чочо.

— Дванадесетъ цвѣтни молива за рисуване... Чудесна работа. Купени отъ странство.

Слѣдъ дълги пазарлъци, Чочо даде лжка и взема моливитѣ.

Червенокосото бързо изчезна.

Като останаха пакъ сами, Дудулчо отведе Чочо на страна и го попита таинствено:

— Какво, сладки ли сж?

— Що? Кое?

— Моливитѣ.

— Тѣ се не ядатъ.

— Излъга се, братко, — подсвирна Дудулчо и тури ржцѣ въ джебове.

— Какво? — уплашено попита Чочо.

— Мисля, че се ядатъ това моливитѣ ти, а то...

— Съ тѣхъ се рисува.

— На жабитѣ очитѣ ли? Хората рисуватъ и съ черни моливи.

Дудулчо помисли малко, послѣ извади отъ джеба двѣ шоколадни цигари и каза:

— Вижъ, пкъъ това нѣщо се яде.



— Дай едно парченце, — примоли се Чочо.

— Ехъ, жално ми е за тебе, Чочо. Ако искашъ да се смѣнимъ. Ти пострада много. Азъ мислѣхъ, че ще си ги изядешъ. Пкъъ то излиза, че ще рисувашъ. Пкъъ тия цигари сж нѣщо друго. Вземешъ я въ уста, ужъ пушишъ, а послѣ отхапешъ крайчеца.

— Слушай, — каза Чочо, — дай ми едната за моливитѣ, а другата нека остане за тебе.

Дудулчо се съгласи, макаръ че, споредъ него, не му изнасяше.

Уморенъ и печаленъ се върна Чочо въ кжщи. Щомъ влѣзе въ вратата, баща му го попита:

— Кждѣ ти е велосипеда?